

DE TARIEVEN DER RIJKSVERZEKERINGSBANK.

Door de Rijksverzekeringsbank werden veranderingen gebracht in mijn rekeningen (loopende van 1 Januari tot 15 Augustus 1922, dus nōg vallende onder het oude tarief), op grond van No. 35-N.B.- van dit tarief. Het gaat hier over wondbehandeling. Daarvoor mochten wij in rekening brengen als minimum *f* 2.50, over het maximum zullen wij zwijgen. Dit minimum van *f* 2.50 moet in den loop der wondbehandeling dalen tot (let op de logica) een tweede minimum van *f* 1.50. Om tot dit tweede minimum te komen moeten wij acht geven op den z.g. verminderden omvang der behandeling.

Stel, wij hebben een vingerverwonding. Wij brengen daarvoor in rekening *f* 2.50, als zijnde het minimum van het tarief. Bij de volgende verbandwisseling is het verband natuurlijk even groot als het voorgaande. Dus wederom *f* 2.50. Neen, zegt de R. V. B., dat moet zijn *f* 2.25 en zoo langzamerhand dalend tot *f* 2.00, *f* 1.75, *f* 1.50.

Ik heb nooit kunnen begrijpen, dat een minimum van wondbehandeling nog door een tweede minimum kon worden gevolgd. Hoe het mogelijk is, de behandeling van een kleine wond geleidelijk kleiner te maken, is mij altijd een raadsel gebleven. Niettemin de R. V. B. verwachtte van mij dit kunststuk. Ik heb daaraan trachten te voldoen, door de laatste posten van mijn rekening op *f* 1.50 te brengen. Een tijdlang ging dit goed en kreeg ik geen aanmerking, maar thans vindt men, dat door mij wel rekening is gehouden met den verminderden omvang der behandeling, maar *geen voldoende* rekening. Dit nu wordt mij te machtig. Ik wil mij tot zekere grenzen wel naar een beetje onzin schikken, maar ten slotte komt daaraan een eind. Het gaat niet aan, dat een ambtenaar der R. V. B. volkomen naar willekeur verandering brengt in onze rekeningen.

Thans twee vragen:

1°. Kan men tegen de R. V. B. procederen?

2°. Wie van mijn collega's is met mij van meening, dat naast een minimum van wondbehandeling geen tweede minimum mogelijk is, en zou derhalve als deskundige kunnen dienst doen?

Vianen, 8 October 1923.

J. KNEGTERING.